

Adevărul prezent și lumina nouă

11 decembrie 2004

Gili Cârstea

Astăzi m-a impresionat un paragraf din Mărturii, volumul 5, în care sora White revine asupra subiectului despre lumina nouă și reacția poporului nostru la venirea ei: „Atunci când poporul lui Dumnezeu crește în har, vor obține permanent o și mai clară înțelegere a Cuvântului Său. Ei vor descoperi lumină nouă și frumusețe în adevărurile lui sacre. Acest lucru a fost adevărat în istoria bisericii din toate secolele, și așa va fi până la sfârșit. Dar când adevărata viață spirituală dispăre, mereu a existat tendința de a înceta înaintarea în cunoașterea adevărului. Oamenii sunt mulțumiți cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvântul lui Dumnezeu, și descurajează orice investigație a Scripturilor. Ei devin conservatori și caută să evite orice discuție” (5T, pag. 703).

În momentele rare ale istoriei mântuirii când asupra poporului lui Dumnezeu s-a revărsat lumină nouă, o foarte mare parte a bisericii nu a văzut nici o frumusețe în adevărurile sacre necunoscute și neapreciate până atunci. De ce se întâmplă așa? Nu ar fi normal ca lumina cerească să fie primită cu bucurie de un popor care se numește cu numele Domnului?

Pasajul de mai sus ne spune că una dintre cauze este dispariția vieții spirituale. Oamenii sunt bucuroși că au descoperit adevărul mântuitor, printre capcanele teologice ale vremii lor, și sunt foarte motivați să păstreze și să transmită generațiilor următoare adevărul așa cum l-au văzut ei. Numai că aici intervine ceva. Deși adevărul poate fi „mântuitor” într-un anumit timp, într-un anumit context istoric, același adevăr așezat într-un cadru diferit devine insuficient, pierzându-și calitatea de adevăr prezent.

Un exemplu cunoscut este ridicarea mișcării advente. Poporul lui Dumnezeu din acea vreme, Filadelfia, avea adevărul mântuitor, deși credeau că ziua Domnului este duminica, deși credeau că sufletul este nemuritor, deși credeau că Dumnezeu va arde pe păcătoși în focul iadului veșnic, și multe alte credințe absolut perimate pentru noi astăzi. Lumina nouă venită atunci a descoperit multe frumuseți ale Cuvântului, pe care ei nu le percepuseră. Dar cei mai mulți s-au împotrivit luminii venite, deoarece li se părea că trebuie să renunțe la adevărul de nezguduit al Bibliei, așa cum îl cunoscuseră ei. Au închis ochii în fața luminii soliei primului înger din Apocalipsa 14, și astfel nu au mai reușit să vadă frumusețe și sens în solia celui de-al doilea înger. Bisericile protestante ale acelei vremi au supraviețuit până

în zilele noastre, dar ele nu mai au nici o legătură cu adevărul prezent, iar lumina îngerului al treilea nu reprezintă nimic pentru ei.

Aceleași pericole ne pasc și pe noi, atunci când de dragul adevărului nu reușim să ținem pasul cu providențele noi ale lui Dumnezeu, când nu reușim să vedem lumină și frumusețe în adevărurile sacre ale Scripturii de teama ca nu cumva să stricăm adevărurile vechi, care ne-au păstrat ca biserică și în care au murit și părinții noștri. Cunoscându-ne bine, Domnul nostru grijuliu ne avertizează de pericolul evitării adevărului prezent de dragul adevărului trecut:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 22 dec. 1890).

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH, 27 mai 1890).

Acestea sunt avertizări de o sobrietate maximă. Fericiți sfinții care le vor lua în serios și se vor întoarce la Dumnezeu ca să învețe modul de a cunoaște adevărul prezent. Ei nu vor putea fi amăgiți de conspirația amețitoare pe care heruvimul mincinos a pregătit-o pentru timpul nostru.
